

Piç Osman Öykü Erhan Palabıyık

– JULIAN · 12 Ağustos 2015

PİÇ OSMAN

ÖYKÜ-ERHAN PALABIYIK

Karahöyük köyünden Biberlilerin Şakir, akşam üstü gırmıt evinin önüne oturmuş düşünüyordu. Oturduğu, bacağı kırık tahta sandalyeden düşmemek için nefesini dahi kontrol ediyordu. Hızlı bir soluk alsa veya sağa sola dönse düşecekti. Eskiden evlerin girişine, yerlere topraktan sekiler yapılırdı, buralarda oturulurdu. Şimdi bunların yerini somyalar, kanepeler almıştı. Şakir, somyada, kanepede rahat edemez, tahta sandalyesinde otururdu gün boyu. Şakir'in sülalesinde herkesin boynunda, sarkık, kırmızı bir et parçası bulunurdu. Bu yüzden Amik Ovası'nda onlara "Biberliler" derlerdi.

Öyle dalgın, öyle üzgündü ki Şakir, sanki dünya yıkılmış da Şakir de altında kalmıştı. Karısı ünlediğinde duymadı ya da duymazdan geldi. Karısı, içinden: "Gene ne oldu acaba? Ne düşünüyö ki böyle?" dedi endişeyle. Ara sıra sandalye gıcırdamasa, Şakir'in alçı yutup da donduğu sanılacaktı. Bir de sigarasından ince dumanlar çıkmasa, Şakir'de hiçbir yaşam belirtisi olmayacaktı. Kırık bacaklı sandalyenin üzerinde bacak bacak üstüne atmış otururken sandalyenin tamamı havadaymış gibi görünüyordu. Kafasından neler gelip geçmiyordu ki? Bırakıyordu Afrin'in suları gibi, oradan Asi'ye akıyor, Asi'den de Akdeniz'e karışıp gidiyordu. Bazen düşüncelerinin önünü birşeyler kapatıyor, akıp gitmesini engelliyordu. Kafasının içi şimdi Asi gibiydi. Deliçoş akıp gidiyordu. Şu anda beynini sarmış olan düşüncelerin kaynağı, dokuz yaşındaki oğlu Osman'dı. Osman doğduğu günden bu yana ne ailede, ne de köyde huzur kalmamıştı. Ne günah işlemişti de Allahu Teala, bu veledi Şakir'e ceza olarak vermişti? Daha doğduğu yıl, Amik Ovası'nda öyle bir kuraklık olmuştu ki kimseler, tarlasından bir çatlar dane alamamıştı. Ova, Gaziantep baklavası gibi dilim dilim dilimlere bölünmüştü. Kuraklıktan hayvanlar telef olmuş, sıtmadan, koleradan insanlar kırılıp geçmişti. Ova halkı o zaman bunu, boynunda kırmızı et parçası bulunmayan, Şakir'in yeni doğan oğluna bağlayıp uğursuzluk getirdiğine yormuşlardı.

Bu dokuz yılda Şakir'in neler çektiğini bir Allah biliyordu, bir de köylüler. Biberliler'den apayrı birşeydi bu Osman. Huyu, suyu, tabiatı bir başkaydı. Biberliler'den değildi bu. Anası, yaramazlıklarından bıkmış usanmış, dert sahibi olmuştu. Gün geçmiyordu ki: "Gavurun dölü! Urum'un piçi! Seni doğuracağıma, Afrin'e bi topak bok sıçsaydım daha evlaydı. Hiç değilse denize karışır giderdi! Şeyime daş soksaydım da seni doğurmasaydım!..." diye bağırıp, ilenip, ağlamasın. Şakir de oğlunun yaramazlıklarından iyice bıkmış, başedemez olmuştu. Birgün, it eniği gibi bir torbaya koyup Afrin'in azgın sularına atmaya bile düşünmüştü. Kısa sürede Amik Ovası'nın püsküllü belası olmuştu Osman. Köylüler de ne uğursuzluk gelse Osman'dan bilir olmuşlardı. Yaptıklarına kimse akıl sır erdiremiyordu. Daha dört yaşındayken köylülerin camide namaz kıldığı bir sırada, eline birkaç parça tandır ekmeği alıp köyün itlerini peşine düşürmüştü. Koşarak camiye girip kemikleri ortalığa savurmuş, itleri köylülerin üstüne salıvermişti. O günden sonra köylüler bu çocuğa iyice kızmaya başlamışlar, nerde görseler ya bir şaplak vuruyor, ya kulağını çekiyor ya da azarlayıp kovalıyorlardı. Zaten köyün içinde gezerken elinden taş hiç eksik

olmuyordu. Kuş, tavuk, enik, cücük, ne görürse taşlardı. Hemen hergün birinin ya camını ya gırmıtını kırar, köylüler Şakir'e şikayete gelirlerdi.

Aradan zaman geçti, biraz daha büyüdü. Birgün, Afrin'in yeğin aktığı bir kış günü, köyün içinde otlayan başıboş malları toplayıp Ömer Cedid tarafına götürmüş ve Afrin'in yarlarından aşağıya sürüvermişti. Köylüler, bunun haberini alır almaz Afrin'e koşmuşlar, birbirlerinin bellerine ip bağlayıp buz gibi sulara atmışlardı kendilerini. Kışın o soğuşunda, seller içinde, belki kıyıya vururlar diye ineklerinin, danalarının peşinden gitmişlerdi. Sonuçta herkes perişan olmuş, mallar da telef olup gitmişti. Bu olaydan sonra köylülerin öfkesi yanardağ olup patlamış, adeta kudurmuşlardı. Osman'ı yakalayıp her yerini mosmor edinceye kadar dövmüşlerdi. Biberlilerin Şakir'le de kavga edip mallarının zararını ödetmişlerdi. Şakir, bu zararları ödedikten sonra adeta harmandan kalkmış gibi perperişan olmuştu. Kimselerin yüzüne bakamaz olmuştu bu piç yüzünden. Şakir, ne yapsa etse başedemiyordu. Seviyor, olmuyor, dövüyor, olmuyor. Para veriyor, olmuyor. Ceplerini şekerlerle dolduruyor, olmuyor olmuyor olmuyordu. Hiç birşey yapmasa, durduğu yerde bir-iki tavuğun bacağını kırıp atıyordu. Ruhuna, bedenine bir şeytan girmişti sanki. İçinde bir kötülük vardı ama neydi? Nasıl çıkarılırdı? Artık canına tak demişti Şakir'in. Öldürecekti bu veleti. Köyde herkes öfkesinden, "Piç Osman" diyordu artık çocuğa. Şakir' in zoruna gidiyordu ama ne yapsın?

Karahöyük muhtarı, birgün heyeti toplamış ve Şakir'i köyden kovma kararı almışlardı. Bunu Şakir'e duyurduklarında Şakir, küplere binmişti. Köyün büyükleri, araya girip: "Olur mu böyle şey? Nerde görülmüş, bir adamın köyünden kovulduğu? Çocuktur, ilerde düzeler." diyerek Şakir'in gitmesine engel olmuşlardı. Bu olay Şakir'e öyle dokunmuştu ki günlerce yememiş, içmemiş, düşünüp düşünüp ağlamıştı. Nasıl olur da ata toprağından kovulurdu? Şakir, aslında çok sakin, karıncayı bile incitmeyen çok iyi bir insandı. Komşu hakkını gözeten, kimseleri kırmayan temiz bir insandı. Köyde herkes karısını döver, söverken Şakir, karısına toz bile kondurmazdı. Amma bu oğlan Şakir'i dinden imandan çıkarmış, hayatta ağzına almayacağı küfürleri aldırılmıştı. Karıncayı bile incitmezken şimdi her gün oğlanı dövüp, sündürüp, ciyak ciyak bağırtır olmuştu. Ne kadar dövse, sövse de bir türlü uslanmıyordu velet. İçi dışı, Karahöyük gibi kapkaraydı Osman'ın. Kötülük akıyordu içinden. Köylü de bıkmış usanmıştı artık. Onlar da haklıydı. Biberlilerin Şakir'in başı, tıpkı Amanos Dağı gibi dumanlıydı. Sigarasının dumanlarını, ciğerlerinin ta derinlerine kadar çekiyor, bir gramını bile dışarı bırakmıyordu. Birgün, Reyhanlı'daki Şih Abdurrahman'a götürmüştü Osman'ı. Şih, bir muska yazıp verdikten sonra birşeyler okumaya başlamıştı. Osman'ın, uslu uslu otururken birden fırlayıp sakalına asılmasıyla, Şih'in bağırması bir olmuştu. Şih'in gözlerinden domur domur yaşlar gelmiş ama çocuk olduğu için birşey yapamamıştı. Şakir, Osman'ı çektiği gibi dışarı çıkarırken Şih: "Bunun içine büyük bir cin girmiş. Sonra getir de bakalım, çıkaralım." demişti. Şakir, Osman'ı oracıkta döve döve gebertecekti amma Şih'a saygısızlık olur diye kendini tutmuştu. Dışarı çıktıktan sonra ellerine bir iki kere vurmuş, Osman'ın ellerinden Şih'in sakalları dökülmüştü. Eve döndüklerinde anası, muskaya bir ip geçirip Osman'ın boynuna asmıştı. Osman, muskayı çıkarıp üstüne işemiş, sonra da götürüp tuvalete atmıştı. Şakir, iyi bir dövmüştü amma kimselere söylememişlerdi bu yaptığını.

Şakir, neler çekmişti bundan, neler? En kötü huyu da cebinden para çalmasıydı. Geceleri yılan gibi kayarak gelir, şalvarın cebini boşaltır giderdi. Sonra da götürüp toprağa gömerdi. Şakir, çarşıya pazara

gidip birşeyler alır, elini cebine attığında rezil olurdu. Eve geldiğinde yine bir dayak faslı başlar, paraları gömdüğü yerden çıkarıp geri verirdi. Köydeki yaşlıları, Osman'ı kesinlikle aralarına almazlar, onunla hiç oynamazlardı. Çünkü anaları, babaları, "O piçle oynamayacaksınız." diye sıkı sıkı tembih ederlerdi. Çocuklar, Osman'ı gördükleri yerde: "Piç Osmaaan, piç Osmaaan! Gel de ç....me yaslaaan" diye, bağırarak alay ederlerdi.

Osman, sıcak bir yaz günü köyün arka tarafındaki çiftliklerden birisine yaklaşmış ve yerdeki kuru otlara kibriti çalmıştı. Alev kısa sürede büyümüş ve ağaçları tutuşturmuştu. Yangın o kadar büyümüştü ki neredeyse çiftliğin tamamı yanıp kül olacaktı. Çevreden yetişenlerin yardımıyla yangın zor söndürülmüştü. Ağanın vekili, daha önce Osman'ı oralarda dolaşırken görmüş, yangın çıktıktan sonra da ondan, şüphelenmiş, peşinden koşup yakalamıştı. Ceplerini karıştırıp da kibriti bulunca önce bir güzel dövüp yüzünü gözünü morartmış, sonra da alıp ağanın yanına getirmişti. Ağa, Şakir'in oğlu olduğunu öğrenince jandarmaya vermekten vazgeçmişti. Osman, o gün vekilden yediği dayaktan sonra günlerce evde yatmıştı. Gözünü açar açmaz ilk yaptığı şey de babasının radyosunu, pencereden dışarı atıp kırmak olmuştu. Şakir'in gözü kulağı radyosuydu oysa. Tüm ajansları bu radyodan dinlerdi. Çok kızmıştı ama daha yataktan yeni çıktığı için sesini çıkarmamış, sineye çekmişti.

Olaylar, şikayetler, dayaklar bitmek tükenmek bilmiyordu. Şakir'in dişleri, karısının da saçları dökülmeye başlamıştı artık. Her olayda Şakir, karısına: "Nerden peydahladın bu piçi? Urum'dan mı, Ermeni'den mi, Urus'tan mı söyle? Benden olsaydı bu böyle olmazdı!" diye sövüp hakaret ediyordu. Bu sözler, karısının gücüne gidiyor, günlerce, Şakir'in yüzüne bakmıyordu. Her sabah ısıtıp getirdiği sütü bile vermez oluyordu.

Şakir, kırık bacaklı sandalyesinde oturmuş bunları düşünürken uyudu kaldı. Sigarası yana yana parmaklarına kadar geldi. Parmakları yanınca birden uyandı ve sandalye arkaya doğru kaykılıp devrildi. Şakir de kafasını şiddetle duvara çarpıp yere düştü. "Üleen! Neredesin? Gel len buraya, avradını s...min piçi!" diye bağırdı. Osman'a kızarak uykuya daldığı için uyanır uyanmaz da ona bağırmişti. Karısı yetişip Şakir'i yerden kaldırdı. Sanki uyumasının, elinin yanmasının, sandalyeden düşmesinin tek sorumlusu Osman'mış gibi: "Başıma ne geldiyse senin yüzünden geldi ülen!" diye bağırarak havuşun içinde Osman'ı aradı ama bulamadı. Osman, eşeğin birini tutup çoktan Afrin'in kıyısına götürmüştü bile. Şakir, öfkeyle evin içine daldı. Duvarda asılı duran, baba yadigarı tek kırmayı kaptı, dışarı çıktı. Bu kez Osman'ı vurup gebertecek, ebediyen bu lanetten kurtulacaktı. Karısı, olacakları anlayıp korku ve telaş içinde bağırarak komşuları çağırırdı. Şakir, elinde tüfekte köyün içinde dört dolanırken herkes dışarı çıkmış, çaresizce kendisine bakıyordu. Köylüler, Kore Gazisi Şakir'i hiç bu kadar öfkeli görmemişlerdi. Hem şaşırıyorlar, hem korkuyorlar. Şakir, tek kırmanın kayışını koluna geçirmiş: "Nerde ülen o piçoğlu piç? Yetti gayri bana ettikleri! Tüm Amik Ovası'nda şapkamı önüme eğdirdi bu, piçoğlu piç!" diye ağzından köpükler saçarak, deli gibi bağıırıyordu. Osman'ın kaçıp saklanabileceği her yere baktı ama bulamadı. Şakir, cinnet geçiriyor, o anda kendisini Kore'de düşmanla savaşıyor sanıyordu. Tüfeğin kayışını sıktıkça sıkıyordu. Köylüler, "Etme, gitme" diyorlardı ama fazla yaklaşamıyorlardı. Şakir, aniden köyün dışına doğru hızlı hızlı yürüdü. İlk rastladığı çocuğa: "Nerde lan o piç Osman?" diye sordu. Çocuğun ödü koptu. Silaha bakarak: "Emmi, beni vurma emmi! Aha! Şu Karahöyüğün arkasında, Afrin'e doğru gitti." dedi ağlayarak. Şakir, düşman askerinden bilgi almış gibi yürüdü Afrin'e doğru. Kunuri Meydan Muharebesindeydi o anda.

Koşmaya başladı. Köylüler, bir delilik edecek diye peşine düşmüşlerdi. Şakir, öyle hızlı koşuyordu ki köylüler yetişemiyorlardı. Biraz da korktukları için yetişmek istemiyorlardı.

Şakir, tamamen çıldırmış, ha babam koşuyordu. Bir an önce düşmanını yakalayıp parça parça etmek istiyordu. Kızgınlığının doruğuna çıktığında: “Allah Allah Allah!” diye bağırdı ancak kendisinden başka kimse duymadı. Köylüler, çok gerilerde kalmışlardı. İlerde bir karaltı gördü. Birden yere çivilenmiş gibi durdu. Güneşe karşı koştuğu için tam olarak göremiyordu. Elini şapkasının gölgeliğine tutup bir daha baktı. “Biri var.” dedi ve tekrar koşmaya başladı. Terden sıırıslıklam olmuştu. Gördüğü karaltıya doğru yön değiştirip koşmaya devam etti. Tarlaların içindeki kanallardan, tümseklerden, çukurlardan atlayarak yel gibi gidiyordu. Biraz önce gördüğü karaltının da koşmaya başladığını gördü. Şakir koştukça o, daha hızlı koşmaya başlamıştı. Bir ara elini cebine atıp fişekleri kontrol etti. Durdu, karaltıya doğru nişan alıp ateş etti. Amik Ovası, “Bammmm!” diye bir sesle yankılandı. Ateş sesinden sonra karaltının durduğunu gördü. Şakir: “Ülen, avradını s....min dölü, dur. Nasıl olsa seni yakalayacağım. Kaçma! Beni yorma!” diye bağırdı. O da artık kaçmıyordu. Şakir, iyice yaklaştığında o karaltının, oğlu olduğunu gördü. Önünde beyaz bir eşek duruyordu. Şakir, tökezleyerek durdu. Uzun süredir koşuyordu ve soluk soluğa kalmıştı. Kalbi pancar motoru gibi çalışıyordu. Biraz soluklandı. Ağzının içini bir yalayıp tükürdü. Osman, babasını görünce korkudan öylece kalakalmış, altına işemişti. Şakir'in gözü birden eşeğe takıldı. Osman, eşeğin kulaklarını kesmiş, eşek ceryan çarpmış gibi tir tir titreyerek kendi ekseninde dönüp duruyordu. Kulaklarından çıkan kanlar, yelelerine ve sırtına doğru sıçırıyordu. Osman, babasının dalgalılığından yararlanıp tekrar kaçmaya başladı. Şakir, Osman'ın eşeğe yaptığını görünce çığırından çıktı. Ana, avrat, din, kitap söve söve peşinden koşmaya başladı. O anda baba oğul değil de, Kore'deki bir Türk'le Çinli asker gibiydiler artık. Şakir, birden durdu. Neden koşuyordu ki? Namluyu şark ettirip kırdı ve kapçıyı çıkarıp ikinci fişeği doldurdu. Osman'ın kaçtığı yöne doğru ateş etti. Koşarak gelen köylüler, “Bammmm!” sesini duyunca oldukları yerde kaldılar. Şakir'e acıyorlardı, Piç Osman'a değil. Başı yanmasın diye koşup geliyorlardı ama halâ biraz uzaktaydılar. Namludan çıkan dumanlar, kötü yanan bir ocağın dumanı gibi çıkıyordu. Şakir, bir fişek daha doldururken: “Ülen piç! Senin bana ettiğini Kore'deki Çin gavuru bile etmedi! Kafiroğlu kafır! Ne istedin bu, ağzı dili olmayan hayvandan? Bıktım usandım ülen senden! Namıssız köpek!” diye bağırdı. Osman, bir an durmuştu. Bu sefer ağzında ciğerle yakalanmış suçlu bir kedi gibiydi. Ayakta kedi gibi gerilmiş, kaçmak için fırsat kolluyordu. Bir milim yer bulsa hemen kaçacaktı ama Şakir de avını fena kıstırmıştı. Şakir'in yüzünden su gibi terler akıyordu. Yüzü, başı, şapkası su içinde kalmıştı. Şapkasını çıkarıp bir-iki salladıktan sonra tekrar giydi. Yüzündeki teri silmek için sol kolunu alnına götürdü. İşte o anda Osman, ok gibi fırlayıp seyirtmeye başladı. Şakir, farkedemez tüfeği gez göz arpacık edip ateşledi. “Bammmmm” Ova, bir kere daha bu sesle yankılandı. Tarlalardaki amelyeler, silah sesine doğru baktılar. Birşey göremeyince işlerine döndüler. Osman, sol ayağından yediği fişekle çaput gibi yere serildi. Düştüğü yerden: “Anaaaam! Anaaaam! Öldüm! Gurban olam buba! Beni öldürme!” diye bağırarak yalvardı. Şakir öyle hızlıydı ki boş kapçıyı çıkarıp yenisini yerleştirdi hemen. Osman, babasının tekrar ateş edeceğini sanıp kaçmaya çalıştı ancak bir çuval gibi tekrar yere yığıldı. Şakir, Osman'a doğru gelirken: “Ülen! Bir adım daha at, senin kelleni koparacağım! Bu kafana geliyor, haberin olsun!” diye bağırdı. Osman'ın yanına gelip durdu. Köylüler de koşarak gelip yetişmişlerdi. Herşeyi gördükleri halde hiç seslerini çıkarmadılar. Şakir çok kızgındı ve ne

yapacağı belli olmazdı. Gidip sakince elindeki tek kırmayı aldılar. İçlerinden birisi de başındaki dolağı çözüp Osman'ın ayağını sardı. Şakir, biraz rahatlamıştı. “Oh len!” dedi birden. Köylüler, bir an dönüp Şakir'e baktılar. Yine birşey demediler. Şakir de haklıydı.

Osman'ı sırtlarına alıp köye getirdiklerinde epeyce kan kaybetmişti. Hemen bir traktöre bindirip Reyhanlı Devlet Hastanesi'ne götürdüler. Olay tüm Arnik Ovası'nda hemen duyuldu. Jandarma, olaya müdahale ederek Şakir'i adliyeye sevketti. Şakir, tutuklandı ve Reyhanlı Cezaevi'ne gönderildi. Osman, sürekli: “Beni bubam vurdu!” diyor başka birşey demiyordu. Köylüler, “Kaza ile vurdu” demeselerdi epey yatacağı Şakir. Kore gazisi olması nedeniyle de birkaç ay mapus yatıp çıktı. Piç Osman'ın adı, “Topal Osman”a çıktı. Babası ayağından vurduktan sonra Topal'ın bir yaramazlığına rastlanmadı. Herkes kurtulmuştu Piç Osman'dan.

Topal Osman'ı, Reyhanlı'daki abisinin yanına gönderdiler. Ortaokulu ve liseyi Reyhanlı'da, abisinin yanında okudu. Köye çok az gelip gidiyordu. Yaz tatillerinde de hemen hemen hiç gelmez oldu. Babasıyla ne düğünlerde ne bayramlarda tek kelime bile konuşmadılar. Yıllar geçti, Topal'ın askerlik vakti geldi. Reyhanlı Askerlik Şubesi'nden çağırıp muayene ettiler. Sol ayağı topal olduğu için askere almadılar. Sol bacağı çekerek sinsi sinsi yürürdü. Gözü kötülükteydi ancak babasından yediği fişek aklına gelince hemen vazgeçiyordu. Kötülük fıskırıyordu ruhunun derinliklerinden. Ovada ona kimse kız vermedi. Topal Osman, sol ayağından dolayı “Sol” sözcüğüne ve içinde “Sol” geçen herşeye karşı olmaya başladı. Nefret ediyordu bu sözcükten. Kahvehanede olsun veya başka bir yerde, birisi “sol”la ilgili birşey söylese, hemen sol ayağı aklına geliyor ve oradan derhal uzaklaşıyordu. Solculara inat sağcılarla içli dışlı oldu. Ülkücü denilen gruplarla düşüp kalkmaya başladı. Aradan yıllar geçti, Ecevit hükümeti döneminde çıkan bir kanunla sakatlar ve eski hükümlüler, devlet kurumlarında işe alınmaya başladı. Topal, hemen müracaat edip bir devlet kuruluşunda işe başladı. Çalışmaya başladıktan sonra abisinin yardımlarıyla evde kalmış bir kızla evlendi. Yıllar sonra ilk defa, babasıyla kendi düğününde konuşup barıştı. Osman ayağından, karısı Fatma da kafasından sakattı. Tam birbirlerini bulmuşlardı.

Topal Osman, çalıştığı kurumda da kötülük saçmaya başladı. Birçok arkadaşı hakkında, kuruma asılsız şikayetlerde bulunarak ayaklarını kaydırıp ve yerlerini alarak yükselmeye başladı. Bir yandan da sol görüşlü olan personelleri, bir yerlere ispiyonlamaya başladı. Herkese ve her yere çalışarak bir yerlere gelmeye çalışıyordu. Muhabirlikle, yolsuzlukla, ayak kaydirmalarla, rüşvetle kesesini dolduruyordu. Aradan zaman geçti, iktidar da değişti. Bir gün, bir iş için köylüsünden rüşvet almış, köylüsü de kendisini ihbar etmişti. İşyerinde, hakkında bir soruşturma açıldı ve Topal, açığa alındı. Abisi kıratçı olduğu için kendisini kolladılar ve Topal, bu işten yırtmayı başardı. Üstelik, Kumlu şubesine de şef vekili olarak atandı. Burada da boş durmadı tabii. Kumlulu birçok vatandaşı, “Terör örgütlerine çalışıyorlar” diyerek ihbar edip mapuslara tıktırdı. Mesai arkadaşlarını da bu türden ihbarlarla işlerinden edip, çoluk çocuklarını perişan etti. Topal, böyle böyle göze girdi ve resmen muhabirlik yapmaya başladı. Artık ovada, “İstihbaratçı” olarak anılmaya başlandı. Kumlu'da herkesin korktuğu birisi haline geldi. İşyerindeki yolsuzlukları gırla giderken yazdığı raporlarla, hakkında işlem yaptırdığı insanların sayısını bile bilmez oldu. Arkasına devleti ve siyasi iktidarı almış, atını yürütüyordu. Topal, sadece bu işlerle de kalmıyor, işyerinin malzemelerini satıp paraya dönüştürüyordu. Kısa sürede Reyhanlı'dan iki tane ev aldı. Aradan zaman geçti çoluk çocuğa karıştı. Haksız kazançtan ve iftirdan o kadar çok haram yedi ki, bir

yerlerinden çıkmaya başladı. Bir karaciğer hastalığına tutuldu ve tüm vücudunda yaralar çıkmaya başladı. Kokusundan kimseler yanına yaklaşamaz oldu. Bir süre düzeliş insan olur gibi olduysa da it bok yemekten geri kalmamış, eski kötülüklerine devam etti. Babasıyla barıştıktan sonra Karahöyük köyüne de gelip gider olmuştu. Köyde kimse ona selam vermiyordu. Çünkü köylülerden aldığı iki çift lafa, on çift daha katıp hemen bir rapor yazıyor, insanların başını belaya sokuyordu. Kimileri için yılların Piç Osman'ı, memur olduktan sonra "Osman Bey" olmuştu. Çevresindeki bu yalaka ve şakşakçılar, kendisini şişirip şişirip göklere çıkarıyorlardı. Amma bir fırsatını bulsalar, o anda canını alırlardı.

Biberlilerin Şakir, köyünde çiftçilik yapıyor, kendi halinde sade bir hayat sürüyordu. Halâ çok seviliyor ve sayılıyor. Hiç kimseye, "Bu topal benim oğlum." demezdi. Kahvehanelerde birçok kere oğluna sövüldüğünü duymuştu da namus belasına sesini çıkarmamıştı. Topal'ın yüzünden kahvehanelere de gidemez olmuştu. Duvar diplerinde, evinin havuşunda kendi başına oturur dururdu. O yıl pamuklar iyi olmamıştı. Bir hastalık gelip tüm pamukları vurup gitmişti. Herkes perişan oldu. Masraflarını dahi çıkaramadılar. Şakir de perişan oldu. Birçok çiftçi, cücükçülerin (tefecilerin) kucağına düştü. Amik Ovası'nda birçok toprak ağası, çiftçiliğin yanısıra cücükçülük de yapar, çiftçilerin kanını sömürürlerdi. Yine birçok çiftçiden açık senet alarak faize para verdiler. Bu paralarla köylüler, borçlarını ödeyip gelen yılda da pamuklarını ektiler.

Topal Osman, bolca para biriktirip dolar yapmıştı. Şakir'e de tarlasını ekmek için para gerekiyordu. Osman'a haber salıp biraz para istedi. Osman, bir hafta sonu Karahöyük köyüne gelerek babasını ziyaret etti. Biraz hoşbeşten sonra babasına: "Sana ne kadar para lazım?" diye sordu. Şakir: "Tarlanın masrafını karşılayacak kadar." dedi. Topal: "Sana bir, dört yüz milyon veririm ama karşılığında senet alırım." dedi. Şakir'in yüreğine kurşun gibi işledi bu laf. Öz be öz oğlu, kendisinden senet istiyordu. Topal, babasının zoruna gittiğini anlayıp: "Almazdım amma hanımın zoruyla alıyorum." diyerek yalan söyledi. Babası, inanmadı ama zorda kaldığı için senet imzalamayı kabul etti. Cücükçünün eline düşmektense, kendi oğlundan ödünç almak daha iyiydi. Senedi imzalayıp parayı aldı. Topal, senedi cebine koyarken: "Pamuk zamanı paramı alırım. Yoksa tarlaya haciz koydururum, haberin olsun." dedi ve güldü. Anasıyla babası, bunu bir şaka olarak algıladılar ve onlar da güldüler. Piç Osman, yılların kinini bu senetle kusacak ve intikamını alacak gibi görünüyordu. Unutmamıştı, babasının sol ayağına sıkıp da kendisini sakat bıraktığını. Kalktı, sol ayağını çeke çeke yürüdü gitti.

Topalın karısı da kendisi gibi sinsi ve kinci idi. Sol ayağının öyküsünü Topal'dan dinlemiş, için için kayınpederine kin güdüyordu. Topal Osman, evine gelince senedi karısına verdi, karısı da iyi bir yere sakladı. Pamuk zamanını öyle bir beklemeye başladılar ki sanki çok uzaklardan bir sevdikleri gelecek de hasret gidereceklerdi. Pamuk zamanı bir gelsin hele, görecekti Biberlilerin Şakir. Topal, hemen bir avukata danışıp dört yüz milyon liralık bir senedin icraya verilmesi halinde ne kadar faiz getireceğini öğrendi. Masraflarla birlikte üç yüz ellimilyon lira daha getiriyordu, bu senet. Kendisine yeni bir araba almak için hemen hesap yapmaya başladı. Karısı da intikamını aldırma için sürekli fişekliyor, ne yapıp edip senedi icraya vermesini istiyordu Topal'dan.

Amik Ovasında, herkes işinde gücündeydi. Kimisi pamuk suluyor, kimisi çapasını yaptırıyor, kimisi amelyelere yer hazırlıyordu ve mevsim gelip çattı. Urfa'dan gelen amelyeler pamuk toplamaya başladılar. Biberlilerin Şakir'in tarlasındaki pamukları da toplayıp harallara doldurdular. Şakir, pamukları Reyhanlı'ya

götürüp fabrikaya verdi. Bir miktar avans alıp geri kalanı için de iki ay sonrasına çek aldı. Aldığı avansı bir kısım borçlarına verdi. Kooperatiften aldığı kredi borcunu da kapatıp bu yıl tüm borçlarını temizlemek istiyordu. Gece gündüz uyumuyor, borçlarını düşünüyordu Şakir. Topal, her hafta sonu gelip gidiyor, gelişmeleri yakından takip ediyor ancak paradan, puldan, senetten hiç mi hiç sözetmiyordu. Aradan iki ay geçti, Şakir, çekini tahsil etti. Tüm borçlarını ödeyip evine döndüğünde, ondan mutlu hiç kimse yoktu belki de. Oadaki tüm pamuklar toplanmış, amelyeler memleketlerinin yolunu tutmuşlardı. Diğer köylüler de cücükçülerden aldıkları paraları ancak ödeyebilmişlerdi. Hattâ kimileri kapısındaki ineklerini de satarak borçlarını kapatabilmişlerdi. Faize para veren cücükçüler de bu yıl köşeleri dönmüşlerdi. Topal Osman, bir hafta sonu karısıyla birlikte Karahöyük köyüne geldi. Akşama kadar yiyip içip oturdular. Anası, döne döne hizmet etti geliniyle oğluna. Evlerine dönmek üzere kalktıklarında Topal, babasından parasını istedi. Şakir, neredeyse gülecekti. Nasıl olmuş da bu borcunu unutmuştu? Piyasaya olan borçlarını ödemiş, elinde bir kuruş para kalmamıştı. Düşündü kaşındı: “Sen yabancı değilsin. Senin paranı gelecek yıl versem olmaz mı?” dedi. Topal, parasını almaya kararlıydı: “Olmaz. Pazartesiye bana para lazım. Bul buşur, ver benim paramı.” dedi dayattı. Kapının önüne çıkıp topal ayağına ayakkabısını geçirirken: “Ödemezsen icraya vereceğim senedini.” dedi ve sinsi sinsi yürüdü. Firik karısı da Topal'ın koluna girip iyice sokuldu fısıldaşarak yürüyüp gittiler. Şakir'i bir düşüncedir aldı. “Nerden bulup ödeyeceğim ben şimdi bu parayı? Şimdiye kadar benim evimin önüne icra memuru gelmedi. Elalem ne demez? Öleyim daha iyi benim için!” dedi kendi kendine. Yattı amma uyuyamadı. Sabaha kadar yatakta bir o yana, bir bu yana beşik gibi döndü durdu.

Biberlilerin Şakir'in oğlu Topal Osman'dan borç para aldığını tüm köylü biliyordu. Zamanla dilden dile yayıldı ve tüm ova halkı duydu bunu. Şakir'in tek korkusu milletin diline düşmekti. Zaten millete dedikodu malzemesi lazımdı, bu da onlar için bulunmaz bir fırsattı. Dün geceden beri düşünüyor, bir çare arıyordu. Cücükçüden alıp ödese, cücükçüden aldığı parayı birkaç yılda anca öder, batır giderdi. Başka birinden borç istese, zaten kimsede para yoktu. Bu piçin eline düşmektense birkaç dönüm tarla satın kurtulmak daha iyiydi. Şakir, ellibeş yaşındaydı ama kendini yüzon yaşında hissediyordu şimdi. İnşaat iskelesi gibi birden çöküvermişti. Oğlunun bu yaptığını bir türlü kabullenemiyor, kendi kendine: “Vay be. Sen Kore'lere git, oralarda gavurla mücadele et, gel Amik Ovası'nda yuvanı yurdu kur, kendi ç...ünden düşen bir piçle başedeme. Olacak iş değil.” diye söylenip duruyordu. Sabahın köründe evden çıkıp vurdu kendini tarlalara doğru. Köyün içinden geçerken hiçbir yere bakmadı. Birinci sigarasından bir tane çıkarıp yaktı. Yine kendi kendine: “Vay avradını s...imin piçi vay! Borcumu ödemezsem senedimi, icraya vermiş, tarlama haciz getirilmiş, vay kahpe dölü vay! Seni doğuranın da .....” sövüp sayıyordu. Sınirinden şapkasını çıkarıp çıkarıp giyiyordu. Ağzına giren tütün kırıntısını “Tuh len!” deyip tükürdü. Sanki piç Osman'ın yüzüne tükürüyordu. Karahöyük köyüyle Uzunkavak köyünün arası birkaç kilometreydi. Uzunkavak, bir tablo gibi yemyeşil görünüyordu karşıda. Tarlasına gelince durdu. Uzun uzun baktı. Kenarından birkaç dönümünün satılmış olduğunu düşündü birden. Hemen yanına gelecek olan yabancıyı düşündü. Kaç yüzyıllık ata toprağı satılacak mıydı şimdi? Helva gibi olmuş toprağı çiğneyerek tarlanın içine doğru yürüdü. Pamuk çöplerini çiğneye çiğneye bir arkın başına gelip durdu. Şapkasını ve ceketini çıkardıktan sonra oturup bir sigara daha yaktı. Eline aldığı bir pamuk çöpü ile toprağı kazarak düşüncelere daldı. Ne darda, zorda kalmıştı da ata toprağının bir karışını bile satmamıştı.

Herkes sıkıldıkça birkaç dönüm tarla satın yemiş, oğlunu evlendirmiş, kızını çıkarmıştı ama Şakir asla bir metre bile yer satmamıştı... Birden aklına bir fikir geldi Şakir'in. Yüzü birden gevşedi. İçinden: "Tarlayı satmaktansa bu gavvatın öteki ayağına da sıkıp, gidip mapus yatar çıkarım." dedi ve başını sallayarak bu fikrini onayladı. Ayağa kalkıp tarlanın içinde gezindi. Sonra dört bir tarafını dolaşarak anılarını tazeledi. Az mı emek vermişti bu tarlaya? Herkesin gözü bu tarlaydı zaten. Öyle verimliydi ki taş eksen yeşerir cinsinden. Pamuğu kaldır, buğdayı ek. Buğdayı kaldır, darıyı ek. Hiçbirine yok demez, yeşertirdi. Bu tarla, Kore cephesi gibi bir Emek cephesi olmuştu Şakir'e. Gündüzleri çapacıların başını beklemiş, geceleri su sulamış, çok emek vermişti bu tarlaya. Tamtamına yetmiş dönümdü bu tarla. Evi, malı, mülkü, geçmiş, geleceği Şakir'in. Nasıl satabilirdi toprağını? Gözlerinden yaş geldi birden. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi, burnunu çekerek topladı kendini. Arkın başına geldi tekrar. Ceketini, şapkasını alıp toprağını çırptı, giydi ve tekrar yola çıktı.

Köyün malları da bu tarafa doğru geliyordu. Demek köylüler uyanmaya başlamıştı. Her sabah uyandıklarında mallarını köyün meydanına toplar, sığırçıya teslim ederlerdi. Şakir, nereye ve kime gittiğini bilmeden Uzunkavak'a doğru yürüdü. Mezarlığın yakınındaki çeşmeye geldiğinde yorulmuştu. Elini yüzünü yıkayıp oturdu ve bir sigara daha yaktı. Her sabah karısının ısıtıp getirdiği bir bardak sütü içmeden asla sigara yakmazdı. Bu, aç karnına içtiği üçüncü sigaraydı. Bu piç, Şakir'in başına kimbilir daha neler getirecekti? Biraz dinlendikten sonra kalkıp tekrar yürüdü. Hasat sonrası Amik Ovası bomboş kalmıştı. Oysa pamuk zamanı binlerce amelye gelir, kadın, erkek, çocuk, araba, at, eşek olurdu ovanın her yerinde. Ruhu sıkıldı birden Şakir'in. Sanki yeryüzünde tek başına kalmış gibi bir duygu egemen oldu içine. Dertleşecek birisini arıyordu. Az ileride solda Deli Ali'yi gördü. "Selamünaleyküm Ali Ağa." diyerek selamladı Ali'yi. Deli Ali: "Aleyküm selam Şakir Ağa. Zabah zabah nereye böyle? Hele gir içeri biraz soluklan." diyerek söğüdün altına davet etti. Deli Ali'nin evinin önündeki selvi söğüt, pek güzel gölgelik verirdi. Yapraklı dalları yerlere kadar eğilmiş, Japon geyşası gibi selamlardı gelenleri. Deli Ali buraya bir tahta masa ve birkaç tahta sandalye koymuştu. Sabahtan akşama kadar burada oturur, çayını kahvesini içerdi. Söğüdün üstüne konan kuşlar, sabahtan akşama kadar konser verirdi sanki Deli Ali'ye. Kuş sesleri adeta insanın ruhuna masaj yapar, yumuşatır, rahatlatırdı. Deli Ali, zayıf uzun boylu bir adamdı. Yeşil kurbağa gibi gözleri hemen dikkat çekerdi. Yıllar önce İskenderun'dan gelip yerleşmişti Uzunkavak'a. Artık Amikli olmuştu. Zaten Amik'te kimlere yer yoktu ki Deli Ali'ye olmasın. Şakir, Deli Ali'yle birlikte bahçeden içeri girip söğüdün altındaki sandalyelerden birine çöktü. Deli Ali, karısına seslenerek: "Gız! Çabuk iki gayfe yap getir!" dedi. Karısı: "Tamam Ali Ağa!" diye cevap verdi. Deli Ali, "ağa" sözcüğünden büyük keyif alırdı. Karısı da ona hep böyle hitabederdi. Deli Ali, zamanında çok gün görmüş birisiydi. İskenderun'da yemiş içmiş, hayatını yaşamış, tüm varlığını bitirince de çoluğu çocuğu toplayıp Uzunkavak'a kaçıp gelmişti. Köyün hem bekçiliğini, hem de muhbirliğini yaparak geçinip gidiyordu. Sinsi bir adamdı Deli Ali. Hem köylüden geçinir, hem de köylüyü ihbar ederdi. Herkes, onun yanında birşey söylemeye korkardı. Ne duyarsa hemen karakola gidip söylerdi çünkü. Deli Ali, hemen ne kadar pamuk çıktı, kime verdin, ne kadar para aldın gibi sorularla Şakir'i yokladı. "Borç harç kaldı mı bu yıldan?" filan, altını üstünü sordu Şakir'e. Sanki herşeyi biliyordu da Şakir'in yarasını deşiyordu. Şakir aslında dertleşecek birini arıyordu ama o kişi Deli Ali değildi. Öylesine cevaplar verip geçiştirdi. Kahvesi geldiğinde bir sigara daha yaktı Şakir. Deli Ali: "Gayfaltı etmedinse birlikte edelim

Şakir Ağa. Ben de yemedim inan ki.” dedi. Şakir, yok mok dedi ama acıkmıştı da. Aç karnına sigara içmekten dili zehir gibi acımişti. Deli Ali'nin karısı o sırada kahvaltı sofrasını getirip masaya koydu. Tam onlar kahvaltı edeceken Şakir gelmişti anlaşılın. Taze tandır ekmeği, Kuseyr zeytinyağına konmuş keş, yeşil zeytin, biber salçası ve tuzlu yoğurt vardı sofrada. Deli Ali, tandır ekmeğinin yarısını bölüp Şakir'in önüne koydu ve “Buyur Şakir Ağa. Allah ne verdiyse yiyelim.” diyerek sofraya buyur etti. Sessizce yemeye başladılar. Köyde birçok evin önünde tandır bulunurdu. Fırından pek ekmek almazlar, bu tandırlarda kendileri tandır ekmeği ve biberli ekmek yapıp taze taze yerlerdi. Ali'nin karısı, çaydanlığı da getirip masanın üstüne koydu. Bardakları doldurduktan sonra bir kenara dikilip bekledi. Deli Ali, bir yandan kahvaltısını yapıyor, bir yandan da Şakir'in derdini anlamaya çalışıyordu. Şakir, sır vermemek için lafı döndürdü dolaştırdı. “Ahmet bu yıl da aday mı gene?” diye sorarak konuyu Uzunkavak muhtarı Ahmet Kerreoğlu'na getirdi. Deli Ali: “He. Gene adaymış diyorlar. Karşısında Araplardan, güçlü bir aday var ama gene de Ahmet şanslı diyorlar. Ahmet'in yüzü yumuşak. Arap, Türk, Kürt demeden herkesin işini yapıyor. Verirlerse ondan verirler bu sefer de. Amma ben bu sefer Ahmet'e vermeyeceğim. Araplara vereceğim. Görsün bakalım! Bana bakmıyor Şakir Ağa!” dedi yeşil gözlerini pörtleterek. Şakir, hafifçe gülümsedi. Deli Ali'nin karısı, başlarında bekleyip çayları bittikçe doldurdu. Kahvaltılarını yapıp bitirdiklerinde de hemen tepsiyi alıp götürdü. Geri gelip masayı sildi. Tekrar çay demlemek için çaydanlığı da alıp gitti. Amik Ovasının büyüğü küçüğü, misafire son derece saygı gösterir, hürmette kusur etmezlerdi.

Deli Ali, tütün tabakasını çıkarıp kaçak tütünden iki tane sigara sardı. Birini Şakir'e verdi, diğerini kendisi yaktı. Deli Ali, biraz da köylüleri şikayet etti Şakir'e. Onlar da bakmıyorlardı Ali'ye. Deli Ali, atmış yaşındaydı ve hiçbir iş yapmıyordu. Beş çocuğunu, köylülerin verdiği unla, bulgurla geçindiriyordu. Çocukları, yaz aylarında pamuk çapasına ve pamuk toplamaya giderlerdi. Hasat sonrasında da afara yapıp satarlardı pamukları. Kıt kanaat geçiniyorlardı. Köylüler, Deli Ali'ye acırlar ama bir o kadar da sevmeslerdi. Çünkü Deli Ali, yediği çanağa sıçanlardandı. Haindi. Köylülerin her bir yaptığını, silahını, bıçağını, kavgasını, dövüşünü hemen karakola bildirirdi. Yemin billah ederdı ama çoğu kez onu karakolda görürlerdi. Uzun uzun köylüleri de şikayet ederken karısı, yeni demlediği çayı getirip masaya bıraktı. Deli Ali, demliğin kapağını açıp kaşıkla bir karıştırdı çayı. Sanki bir an önce çöksün de içelim diye acele ediyordu. Deli Ali'nin evinin önünden bir su çıkardı ki buz gibi. Herkes bu çeşmeden su doldurur, götürürdü evine. Uzunkavak ve Karahöyük köylüleri, tuzlu su içmekten bıkmıştı. Deli Ali'nin şansından olsa gerek evinin önünden çıkan su, son derece tatlı ve yumuşaktı. Evinin kenarında tarlası olanlar da sondaj vurmuşlar ancak aynı tatlılıkta suyu bulamamışlardı. Deli Ali, bardakları doldururken: “Çay da çay olmuş ha!” dedi. Amik Ovası'nda herkes, Suriye'den gelen kaçak çayı içerdi. Deli Ali de kaçak tütünüyle beraber hep bu kaçak çaydan içerdi. Deli Ali, tüm Amik Ovası'nın sırlarını bilirdi ama hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak köylülerden bilgi alırdı. Şakir'den de birşeyler öğrenmek istiyordu ama Şakir'in birşeyler anlatmaya hiç niyeti yoktu. Kendi derdine düşmüş, kurttan kuştan yardım ister gibi bir hali vardı. Deli Ali, ne yaptı ne ettiyse bugün Şakir'i konuşturamadı. Şakir, söğüt ağacında cıvıldaşan kuşların sesini dinleyerek çayını bitirdi ve: “Bana müsaade Ali Ağa.” diyerek kalktı. Deli Ali: “Benim bir işim yok Şakir Ağa. Oturalım.” dedi ama Şakir: “Sağol Ali Ağa. Kesene bereket, atana rahmet. Köye gelersen bize de buyur. Beklerim.” dedi ve tekrar yola çıktı. Şapkasını gözlerinin üstüne indirip ellerini

arkasına bağladı ve dalgın dalgın, Kumlu'ya doğru yürüdü.

Şakir, köyüne dönmeyi düşünmüştü ama ayakları onu Kumlu'ya doğru götürdü. Kumlulular ile Reyhanlılar arasındaki husumetten dolayı Kumlu, Turgut Özal'ın döneminde ilçe yapılmıştı. Ancak hiçbir zaman köy olmaktan kurtulamamıştı. Bir muhtar belediye başkanı vardı, başka da bir şeyi yoktu.. Güneş, iyice yükselmiş, ovayı ısıtmaya başlamıştı. Amik Ovasında geceleri hafif bir esinti olurdu ancak dik inen güneş, sabahtan akşama kadar ovayı yakar kavururdu. Şakir, adımlarını biraz hızlandırdı. Ahmet Yesevi Camisi'nin yanından geçerek çarşıya ulaştı. Kahvehaneye gelip dutun altındaki masaya oturdu ve bir çay söyledi. Aslında çaya doymuştu ama yine de bir çay içmesi gerekiyordu. Az ilerideki söğüdü'nün altında da birkaç kişi oturmuş iskambil oynuyor, birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Kumlulular, hergün sabahın köründe kahveye gelir, hemen yerlerini kapar ve sigarasına oyun oynarlardı. Ortalığa, dürümcü Uğur'un seyyar dükkanından çıkan kebab kokuları yayılmıştı. Kumlu'nun meşhur dürümcüsü Uğun, sabah erkenden dükkanını açar, közlerin ortasına bir kuyruk yağı atıp ortalığı iştah açıcı bir kokuya boğardı. Şişman, ince bıyıklı, güler yüzlü bir adamdı. Herkese ana avrat söverek şaka yapar, dürüm satardı. Herkes alışmıştı onun şakalarına. Rüşvanlıların Recep de dükkanını yeni açmış, ekmek dolabına ekmekleri diziyordu. Fırıncılar, erkenden pişirdikleri ekmekleri, bakkalların önüne bırakır giderlerdi. Bakkallar, darabalarını büyük bir gürültüyle kaldırıp dükkanlarını açarlar, sonra da ekmekleri sayarak ekmek dolabına dizerlerdi. Biberlilerin Şakir, oturduğu sandalyenin önüne bir sandalye daha çekip ayağını uzattı. Bir elini de oturduğu sandalyenin arkalığına koyup yine dalgın dalgın etrafa bakmaya başladı. Kahveci Şakir'i seyrediyordu. Onun bu düşünceli haline baktı baktı ve: "Ne o Şakir abi?" Karadeniz'de gemilerin mi battı?" diye sorarak düşüncelerini dağıttı. Şakir, birden silkinip "Yok yav!" dedi ve oturuşunu düzelitti. Kolunu masaya koyup çayını yudumladı. Çayını bitirdikten sonra parasını masaya bırakıp Recep'in dükkanına doğru yürüdü. Dükkana girip çay, şeker aldı, çıktı. Kumlu'nun içinde yürüyen bir canlı cenazeydi sanki. Uzunkavak'ı tam ortasından yarıp köyüne doğru yürüdü. Uzunkavak'tan çıkınca biraz oturup dinlendi. Bir sigara yakıp içti, tekrar kalkıp yürüdü. Eskisi gibi değildi Şakir. Son günlerde çabuk yoruluyordu. Yaşlanmaya da başlamıştı artık.

Evine geldiğinde elindeki çayı, şekeri mutfağa bırakıp dışarı çıktı. Asırlık sulfato ağacının altındaki masasına gelip tahta sandalyesine oturdu. Karısı, sütünü ısıtıp masasına koymuş, tekrar yatmıştı. Şakir, soğumuş süte bakıp "İçsem mi acaba?" diye düşündü. "Aman." deyip vazgeçti. Karısı biraz sonra uyanıp kalktı. Dışarı çıkınca Şakir'i gördü. Yanına gelip: "Ne o Şakir Ağa? Kayboldun gittin. Neredeydin? Sütün de soğumuş." dedi. Şakir: "Kumlu'ya gittim." dedi dilinin ucuyla. Sigara paketini ve çakmağını masanın üstüne koymuş, sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyordu. Karısı birşeyler daha soracak oldu ama vazgeçti. Keyfi yoktu Şakir'in. Konuşası yoktu bugün. Karısı: "Aç karnına bu sigara nereden çıktı? Birşeyler getireyim de ye. Açsın." dedi. Şakir: "Uzunkavak'ta birine misafir oldum. Orada yedim. Hele gel otur." dedi. Karısı bir sandalye çekip oturdu. Kocasının neye sıkıldığını biliyordu aslında. Şakir: "Seni Reyhanlı'ya göndereyim de şu oğlanla bir de sen konuş. Şimdi nereden bulup da vereceğim ben bunun parsını? Söyle, gelecek sene verelim." dedi. Karısı: "Gideyim ama bakalım beni dinler: mi?" dedi umutsuzca. Şakir: "Sen git, hazırlan. Ben de minibüse haber vereyim, gelip alsın." diyerek kalktı. Çarşıya gidip minibüste bir kişilik yer ayırttı ve gelip evden alması için şoförü tenbihleyip geri döndü. Yarım saat sonra minibüs evin önüne geldi. Şakir, karısını bindirdikten sonra şoföre: "Yengeni bizim Osman'ın evine

kadar götürüver.” dedi. Şoför: “Sen merak etme Şakir emmi. Havuşun önünde bırakırım. Ne zaman dönecek yenge?” diye sordu. Şakir: “Yarın sabah döner.” dedi. Şoför, Şakir’in karısına dönüp: “Yenge. Sen durağa kadar yorulma. Ben sabah gelir, seni evden alırım.” dedi. Şakir, minibüsün kapısını kapatıp eliyle selamlayarak yolcu etti. Belki parayı gelecek yıla alır da ben de tarlamı satmaktan kurtulurum diye ümitlenerek çeşmenin yanına geldi. Elini yüzünü yıkayıp peşkire silindi. Tekrar gidip masaya oturdu. Kafasının içi karmakarışık. Kalkıp eve geldi. Yatak odasının duvarında asılı duran tek kırma tüfeği ve fişekliği alıp dışarı çıktı. Oturup tüfeği temizlemeye başladı. Yıllar öncesine gitti birden. Osman’ı vuruşunu, Reyhanlı Cezaevinde yatışını, total kalan bacağı, her şeyi... Yine bu tüfeğe iş düşecek gibiydi. Yıllarca Kore harbinde çarpışan Şakir, şimdi bir döle teslim olmuştu adeta. Yok. Şakir, bu piçi mutlaka vurup gebertecekti. Hele avradı bir gelsinde ne olacak bakalım, bir gösündü önce. Tüfeği temizledikten sonra götürüp yerine astı. İyice sıkılmıştı. Kalkıp büyük oğlunun evine gitti. Gelini kendisine çok saygılıydı. “Baba, baba” diye etrafında dört döner, hürmette kusur etmezdi. Şakir, kendi evinde bile bulamadığı huzuru gelininin evinde bulurdu. Öz kızı gibi severdi bu gelinini. Ne zaman sıkılsa doğruca onun yanına giderdi. Gelini, her zamanki gibi: “Hoşgeldin baba. Buyur içeri geç.” diyerek güler yüzle karşıladı. Şakir, içeri girerken: “Çocuklar yok mu kızım?” diye sordu, gözleriyle torunlarını aradı. Gelini: “Buralarda oynuyorlar, şimdi gelirler.” dedikten sonra: “Anam nasıl, iyi mi?” diye sordu. Şakir: “Ananı Reyhanlı’ya saldım, Osman’ın yanına.” dedi. Gelini, durumu bildiği için daha fazlasını sormadı. “Ben sana bir kahve yapayım baba.” diyerek mutfağa gitti. Şakir, sabaha kadar uyumamış, dönüp durmuştu. Uykusu geldi ve kanapenin üzerine uzandı. Gelini kahveyi getirdiğinde horlamaya başlamıştı bile. Gelini, sessizce kapıyı çekip çıktı.

Total Osman, kurumun Kumlu şubesinde çalışıyordu ama Reyhanlı’daki evlerinden birinde oturuyordu. Akşam evine döndüğünde anası, oturup konuştu. “Oğlum, babanın durumunu biliyorsun. Elinde yok, avucunda yok. Üzüntüsünden sabaha kadar uyumadı. Ne yapacağını bilmiyor. Osman’a söyle de onun parasını gelecek sene verelim. Yoksa tarlanın birkaç dönümünü satmak zorunda kalacağım. Ata toprağıdır, yabancıya gitmesin.” diyor. Senin durumun iyi oğlum. Seneye verelim senin paranı.” dedi. Topal, anasını dinledi ama kimseye acıdığı yoktu. “O, bana pamuktan sonra vereceğim demişti. Versin benim paramı. Ben arabamı yenileyeceğim.” dedi. Anası: “Parası olsa vermez mi oğlum? Elindeki bütün para borçlarına gitti. Sen onun oğlusun. Etme böyle. Biz sana vermeyeceğiz demiyoruz ki. Gelecek sene de senin paranı vereceğiz.” diyerek ikna etmeye çalıştı. Topal: “Gelecek seneye kalırsa ben senedimi yenilerim. Üçyüzelli milyon fark koyarım üstüne.” dedi. Anası: “Babandan faiz mi alacaksın oğlum? Ne olur bir sene idare etsen? Baban zaten iyice sinirlendi. Bak, elinden bir kaza çıkar, başına iş gelir sonra.” deyince Topal, birden sinirlendi. O anda babasının kendisini ayağından vuruşu aklına geldi, delirdi, kudurdu iyice. “Ya faiziyle öder, ya da yarın senedi götürüp icraya koydururum!” dedi ve çıktı gitti odadan. Şakir’in karısı, o gece oğlunun evinde yattı ama sabaha kadar gözünü bile kırpmadı. Sabah erkenden kalkıp giyindi. Sessizce evden çıkıp minibüs durağına geldi. Minibüse binip köyün yolunu tuttu.

Eve geldiğinde Şakir’i, ağacın altında oturmuş, bekler buldu. Şakir, karısın geldiğini görünce hemen ayağa kalktı. Dikkatlice yüzüne baktığında herşeyi anladı ve bir anda bütün ümitleri kayboldu. Karısı ağır ağır yürüyerek gelip masaya çöktü. Olup bitenleri anlattıktan sonra Şakir’in beti benzi attı. Öfkeyle

ayağa kalktı ve: “Bu avradını s.....imin, ölümü benim elimden olacak!” deyince karısı da ayağa kalktı: “Sakin bir delilik etme Şakir Ağa. Gel otur. Birkaç dönüm tarla satar ödersin. Elini kana bulamaya değmez. Ver parasını, ne hali varsa görsün.” dedi. Şakir, sulfatonun altında bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. “Vay anasına! Yüzde yüz cücük istiyor gavvat! Gücükçüler bile yüzde on'la çalışıyor ülen! Vay kahpe dünya vay!” diye bağırdı. Birkaç volta daha attıktan sonra: “Bu piç, benden intikam alıyor. Bu, o topal bacağının intikamını almak istiyor benden. Bunun kini hiç çıkmadı içinden. Anlaşıldı gayri.” deyip tekrar oturdu. Bir sigara daha yakarken: “Satarım birkaç dönüm, veririm bu itin parasını.” dedi. Tüm Amik Ovası'nda böyle bir evlat yoktu herhalde. Oldum olası kimse sevmezdi bu piçi. Kimlere kötülük etmemişti ki? Nice arkadaşlarının ekmeğiyle oynayıp çoluğunu çocuğunu açlığa mahkum etmişti. Nicelerini kışın ortasında doğuya sürgün ettirmişti. Çalıştığı kurumda müdür olacağı diye amirlerine ne sütler, yoğurtlar, peynirler taşıyıp, yağcılık etmişti yıllarca. Bunun için çok çaba sarfetmişti ama geçmişteki rüşvet olayından dolayı dosyası kirliydi. Başaramamıştı müdür olmayı. Şakir, tek kırmayı alıp höyüğe doğru yürüdü. Karısı endişelenmişti ama elinden birşey gelmiyordu. Tarihi Karahöyük, bir uygarlığın sembolü olarak orta yerde dimdik ayakta idi. Şakir, tüfeği doğrultup höyüğün üstündeki kara taşa nişan aldı ve ateş etti. Sanki taş değil de Piç Osman'dı ateş ettiği. Tam isabet ettirmişti. Boş fişeği çıkarıp yenisini doldurdu. Aynı yere bir kez daha ateş etti. Bu defa taşın hemen yanına isabet etti ve küçük bir toz bulutu kalktı yerden. Höyüğün oradan Afrin'e doğru yürüdü. Toprak yoldan çıkıp durdu, Afrin'i seyretti. Kenarlarındaki yılgın ağaçları yemyeşildi. Kamışlar, otlar Afrin Nehrinin dekoruydu adeta. Etrafta atlar, koyunlar yayılıyordu. Afrin, Terzihöyük'e doğru sessizce akıp giderken Şakir, düşünüyordu. Acaba bu piçin istediği paraya senedi yenilemeli miydi, yoksa cücükçüden mi para alıp verseydi? Cücükçü daha hesaplıydı kendisine göre. Topal, yüzde yüz koyuyordu üstüne. Bu ova birgün yıkılırsa faizcilik yüzünden yıkılacaktı zaten. On lirası olan, hemen bankaya cücüğe yatırırdu bu ovada. Yoksul da faizle uğraşırken ömrünü bitirirdi. Gücü yeten yeteneydi. Kim kimi yerse hesabı yapıyordu bu ovada. Şakir, ikindi vakti evine döndü. Yine ağacın altındaki masaya oturdu. Karısının getirdiği yemekten, zorla da olsa bir iki lokma yedi. Peşinden hemen sigarasını yaktı. Karısı, sofrayı kaldırdıktan sonra demlediği çayı alıp getirdi ve bir sandalye de kendisi çekip oturdu. Şakir, çayını yudumlarken karısına: “Tarlanın birkaç dönümünü satıp bu itin parasını verelim. Ben şimdi muhtarın yanına gideceğim. Bizim tarlaya bir müşteri bulsun.” dedi. Karısı, tarlanın satılacağına üzüldü ama Şakir'in, Osman'a kötü birşey yapmayacağına da sevinerek: “Satarsan sat Şakir Ağa. Ver şunun parsını kurtul.” dedi. Şakir: “Tanıdık birini bulsak da şartlı satsak daha iyi olur. İlerde param olursa tarlamı geri almak istiyorum.” dedi. Karısı: “Öyle birini nereden bulacağız ki? Herkes aldığı malı geri verir mi?” dedi Şakir'e. Tarla satmak Şakir için o kadar zor birşeydi ki bunları söylerken içinin yağları eriyordu. Sanki namusunu kirletiyormuş kadar ağır geliyordu Şakir'e. Çayını isteksizce içtikten sonra yavaşça yerinden kalktı ve muhtarla konuşmak üzere ağır ağır yürüdü gitti.

Şakir'in beş dönüm tarla satmak istediğini, kısa sürede tüm ova halkı duydu. Zaten bir çay tabağı kadar küçük olan ovada, ostursan duyulurdu. Alıcılar gelip gitmeye başladılar ancak gelenlerin çoğu cücükçüydü. Cücükçüler de tarlanın tamamını almaya çalışıyorlardı. Topal Osman da tarlanın satışa çıktığını duymuş, yılların intikamını almanın mutluluğunu yaşıyordu. Aslında it gibi korkardı babasından. Yampiri Yampiri yürürken hep babasının sıktığı fişeği düşünmüş, intikamını almak için ne yeminler

etmişti için için. Şakir, tarlanın satışa çıktığı günden beri yemeden içmeden kesilmiş, güneşte kalmış kaya tuzu gibi erim erim eriyordu. Kumlu'da, Reyhanlı'da, Kırıkhan'da, tüm köylerde, kahvehanelerde, evlerde, işyerlerinde hep, Topal'ın babasına yaptığı konuşuluyor, Topal'a lanetler yağdırılıyordu. Bir süre sonra tarlanın beş dönümü satıldı. Şakir, o gün öldü öldü dirildi. Karısı: "Lanet olsun böyle döle. Cümle aleme rezil etti bizi." diyerek günlerce ağladı. Ama Topal Osman, hiç utanmadı, arlanmadı, sıkılmadı. Şakir, birgün parasını vermek için Osman'ı çağırttı. Topal, karısı ve çağırmaya gidenler çıkıp geldiler. Şakir, tamamı dört yüz milyon lira olan banknotları birer birer saydıktan sonra: "Al paranı, ver senedimi!" diyerek Topal'a uzattı. Topal, bir paraya, bir da babasına baktıktan sonra: "Sen benim paramı zamanında vermedin. Ben şimdi bu senedi icraya versen yedi yüz ellimilyon alırım senden. Yedi yüz milyon ver, senedini vereyim." deyince Şakir çıldırdı. "Senin ananı avradını" diyerek fırlayıp yatak odasına doğru koşuyordu ki karısı önüne geçti. Hemen köylüler de kalkıp Şakir'i tuttular. Şakir, sövüp saydıktan sonra sırf, elini kana bulamadan defolup gitsin diye yedi yüz milyonu verip senedini aldı ve Topal'ı da karısını da s....tir etti evinden. Topal'la karısı, sinisi sinisi giderlerken Şakir, arkalarından: "Seni evlatlıktan reddediyorum. Bundan sonra gözüme görünme! Anam avradım olsun vurur gebertirim seni!" diye bağırdıktan sonra karısına ve köylülere dönüp: "Cenazeme bile koymayacaksınız bu piçoğlu piçi!" dedi. Köylüler bile dayanamayıp: "Senin gibi evlat olmaz olsun. Lanet olsun ülen sana, bir daha bu köye ayak basma." diye bağırdılar arkasından. Sakinleşinceye kadar da Şakir'i yalnız bırakmadılar. Biberlilerin Şakir, tarlasının tamamını, hatta oturduğu evi bile diğer çocuklarının üstüne tapuladı. O tarihten sonra gördüğü herkese: "Her şeyimi iki oğlumun üstüne tapuladım. Ölürsem ne bir karış toprak, ne de bir kuruş para bırakmayacağım o piçe. Gitsin, Deli Ali'nin ç...nü alsın o." diyerek bağıra bağıra ilan etti. Topal, kendisine yeni bir araba aldı ama ömrünün sonuna kadar anasız, babasız, kardeşsiz, köylüsüz, sadece ve sadece kendisine okunan lanetlerle ve lanet karısıyla mutsuz bir yaşam sürdü